

Městský soud v Praze

Si 116/2012

S d ě l e n í

Městský soud v Praze o d k l á d á žádost o poskytnutí informace Ing. Jana LXXXXX, nar. XXXXX, XXXXX ohledně rozhodnutí Exekutorského úřadu Praha 10, Na Zátorce 590/12, 160 00 Praha 6, soudního exekutora JUDr. Igora Ivanka ze dne 15.2.2012 sp. zn. 167 EX 5737/11(vymáhání pohledávky ve prospěch oprávněného Městské části Praha 10, odbor stavební Úřadu městské části Praha 10 v neprospěch povinného DOGROSE a.s., IČ 27184056) podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v platném znění (dále jen „InfZ“).

O d ů v o d n ě n í :

Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR, mezi základní práva. Podle ust. čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány, soudy nevyjímaje, jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Výkladovým pravidlem pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí dle ust. čl. 4 odst.4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobody musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně. Shodně je pojednáno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod pak v ust. čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu s tím, že toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo jiných práv, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v jeho ust. § 14 a §15. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na ust. § 14 odst. 5 písm. d) tohoto zákona poskytnutí informace v souladu se žádostí. Ust. § 15 pak

upravuje případy, kdy povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví. V takovém případě povinný subjekt vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti. Tato povinnost i další podrobnosti postupu povinných subjektů je zahrnuta v Instrukci Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 24.7.2009 č.j. 13/2008- SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení uvedeného zákona.

Podle ust. § 2 odst. 1) uvedeného zákona, který upravuje pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím, jsou povinné subjekty povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Podle ust. § 1 odst. 1 uvedené instrukce Ministerstva spravedlnosti, se poskytují veškeré informace vztahující se k působnosti povinného subjektu, jejichž poskytování není ze zákona vyloučeno, zejména informace o:

- a/ činnosti povinného subjektu vyplývající z jeho působnosti nebo s ní bezprostředně související a o jejich podkladech a výsledcích, jakož i o záměrech povinného subjektu a jím přijatých opatřeních,
- b/ charakteristice povinného subjektu, zejména o jeho postavení, struktuře, kontaktech, organizaci a dělbě (rozvrhu) práce, úkolech, způsobech jejich plnění a hospodaření.

Podle ust. § 1 odst. 3 uvedené instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR v případě pochybností, zda jde o informaci shora uvedenou, vychází povinný subjekt z toho, že právo na informace je ústavně zaručeným politickým právem, jehož prostřednictvím se občané podílejí na výkonu veřejné moci a kontrole činnosti orgánů veřejné moci, a že přístup k informacím může být omezen pouze zákonem, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková opatření nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena.

Z uvedeného je zřejmé, že informace, kterou je povinný subjekt povinen poskytnout, má sloužit k veřejné kontrole jeho činnosti a zajištění její transparentnosti.

Omezení práva na informace upravuje také ust. § 11 uvedeného zákona.

Pokud jde o soudy, stanoví toto ustanovení, že se neposkytují informace o :

- a) probíhajícím trestním řízením,
- b) rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.

Podle ust. § 2 odst. 4 uvedeného zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Ust. § 5 odst. 3 uvedené instrukce pak upřesňuje, že za „rozhodovací činnost soudů“ v jiných než trestních věcech, je třeba v souladu s účelem zákona považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Poskytují se však veškeré informace obsažené v rozsudcích soudů, pokud jejich poskytování není vyloučeno z jiných důvodů. Dále se poskytují údaje organizačně-technického rázu, které se týkají projednávání a rozhodování konkrétního sporu nebo jiné právní věci, anebo údaje o rozhodovací činnosti soudů.

Ing. Jan Lukeš se v daném případě domáhal poskytnutí informace vztahující se k průběhu exekučního řízení. Poskytnutí této informace požadoval od výše uvedeného exekutora, který mu odpověděl, že soudní exekutor není ve smyslu zákona č.106/1999 Sb. orgánem státní

správy ani orgánem územní samosprávy či veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky a z tohoto důvodu není povinen poskytovat jakékoli informace o průběhu exekučního řízení. Stejně odpovědi se Ing. Janu Lukešovi od uvedeného exekutora dostalo i na stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. S odvoláním proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace se proto obrátil na Ministerstvo spravedlnosti ČR, které v této věci dne 20.4.2012 pod č.j. 111/2012-OT-OSV/5 vydalo své stanovisko. Podle něho by o předmětném odvolání měl rozhodovat Městský soud v Praze jako místně příslušný krajský soud, pokud tento soud shledá, že soudní exekutor je povinným subjektem ve smyslu § 2 InfZ.

Městský soud v Praze po posouzení stavu věci dospěl k názoru, že soudní exekutor není povinným subjektem podle ust. § 2 InfZ. Podle ust. § 2 a 28 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu v platném znění je soudní exekutor fyzická osoba, kterou stát pověřil prováděním nuceného výkonu exekučních titulů a dalších činností podle tohoto zákona a jeho úkony se považují za úkony exekučního soudu. Soudní exekutor tedy nenaplnuje ust. § 2 InfZ, podle kterého jsou povinnými subjekty státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce a dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy.

Za tohoto právního stavu odpověď soudního exekutora na žádost o poskytnutí informace podle InfZ není právním úkonem podle tohoto zákona a nelze na ni reagovat stížností či odvoláním podle tohoto zákona. Městský soud v Praze proto nemůže rozhodovat o předmětném odvolání Ing. Jana LXXXXX proti neposkytnutí požadované informace, neboť by se tato činnost nevztahovala k jeho soudní působnosti.

Odkaz Ing. Jana LXXXXX v předmětném odvolání na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 44/2008 není na místě, neboť podle tohoto rozhodnutí „...i v případech, kdy je povinný subjekt přesvědčen, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona, je povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti...“. V daném případě však soudní exekutor není povinným subjektem podle InfZ, nebyl tudíž povinen o neposkytnutí požadované informace vydat rozhodnutí podle ust. § 15 InfZ.

Dle právního názoru Městského soudu v Praze nelze v případech žádostí o informace na soudních exekutorech postupovat podle InfZ a poskytnutí požadovaných informací se v režimu tohoto zákona domáhat.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 28 se právní úkony soudního exekutora považují za úkony exekučního soudu, doporučuje Městský soud v Praze Ing. Janu Lukešovi obrátit se s předmětnou žádostí o poskytnutí informace na exekuční soud věcně a místně příslušný podle ust. § 45 exekučního řádu.

Za těchto okolností povinnému subjektu Městskému soudu v Praze nezbylo, než odvolání Ing. Jana LXXXXX odložit, jak výše uvedeno.

V Praze dne 25.5.2012

JUDr. Libor V á v r a
místopředseda Městského soudu v Praze

